

သုမောင်

သက်သက်လွတ် အက်ဆေးများ

သက်သက်လွတ်အက်ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍

‘နာဂစ်မုန်တိုင်း ဝင်မွေ့ပြီး နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထောင့်ရှိ လူနှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော အထင်ကရမန်ကျည်းပင်ကြီး ပြုလဲနေတာ ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ နံနက်စောစော မုန်တိုင်းက မစဲသေးပါ။ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ မိသားစုများ မထွက်ရဲသေးပါ။ မိမိအိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပင်မတက်ရဲသေးပါ။ အိမ်ရှေ့သံတံခါးမှ သာ မန်ကျည်းပင်အိုကြီးကို နှမြောတသစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။ ။ အဘွားစိုက်ခဲ့တာလား၊ အမေပျိုးခဲ့တာလား မမှတ်မိတော့သော ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးကား ရွက်သစ်နုချိန်တွင် လည်း ဟင်းတစ်ခွက်ကို ပေးပါသည်။ ။ သာဓုခြံထဲမှ အလုပ်သမားဆွေမျိုးသားချင်းများကိုလည်း ဟင်းတစ်ခွက် သို့မဟုတ် ဘန်းပေါ်တင် လည်ရောင်းဖို့ ထမင်းရှာကျွေးပါသည်။ ။ တစ်နေကုန် ကျွန်တော့်ခြံကိုလည်း အရိပ်အာဝါသ ပေးပါသည်။ ။ ရှေးရှေးက ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ ။ ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးအိမ်သို့ နေပူကျဲကျဲတွင် လူနာတစ်ဦးအား အဝတ်ထမ်းစင်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာကြရာ အနီးရှိမန်ကျည်းပင်ရိပ်တွင် လူနာထမ်းသမားတို့ ခဏအရိပ်ခိုနားကြလေသည်။ ။ ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီးက ဆေးအိတ်ပြင်ဆင်နေသော ဇနီးသည် အား “ရှင်မရေ . . . ဆေးအိတ်မပြင်နဲ့ တော့ မန်ကျည်းပင်ရိပ်ခိုရုံနဲ့ လူနာရောဂါပျောက်သွားလောက်ပြီ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မန်ကျည်းပင် ဆေးဘက်ဝင်ပုံတည်း။

ကျွန်တော်သည် နွေကာလ နေပူချိန်တွင် ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးအော

က်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ် မှန်ချပ်တင်၍ စာရေးစာဖတ်လုပ်တတ်ပါသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေပါပင်။ ခုတော့ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးကား သက်ရှိများကဲ့သို့ ဧရာသဘောဖြင့် မရဏကိုဆောင်လေပြီ။ ခြံထဲတစ်ဝက် လမ်းမတစ်ဝက် တုံးလုံးပက်လက်လဲလေပြီ။ ရပ်ကွက်ကောင်းမှုဖြင့် လမ်းရှင်းကြသောအခါ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဘဝပြောင်းသွားလေပြီ။

နာဂစ်ကိစ္စ နည်းနည်းသွေးအေးသွားသောအခါ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးအကြောင်းကို စာမူတစ်ပုဒ် (ဘာရယ်မဟုတ်) ရေးသားပြီး ‘မဟေသီ’ မဂ္ဂဇင်းသို့ ပေးပို့ခဲ့ရာ (အမှတ် ၂၈၄ - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၈) တွင် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ‘မဟေသီ’ ကထိုစာစုလေးကို ‘ရသစာတန်း’ ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်များကို စာဖွဲ့ရန် စိတ်ကူးသစ်ရလာသဖြင့် ရှားရှားပါးပါးလက်ဆောင်ရလာခဲ့သော ‘ဝါးမင်း’ ပင်အကြောင်း ထပ်မံစာဖွဲ့မိပါသည်။ ။ ‘ဝါးမင်း’ သည် လည်း အခြားဝါးများ နှင့် မတူဘဲ ‘မင်း’ ဆိုသည့် အတိုင်း ထူးခြားသော အရည်အချင်းများ ရှိနေတာတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစာမူကိုလည်း ‘မဟေသီ’ သို့ပင် ထပ်မံပေးပို့ရာ (၂၀၀၈၊ စက်တင်ဘာလထုတ်အမှတ် - ၂၈၅) တွင် ဖော်ပြပါသည်။ ။ သည် လိုနှင့် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုများ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုင်တွယ်ခဲ့သော၊ ကျွန်တော်အသုံးပြုခဲ့သော သက်မဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို ‘မဟေသီ’ မဂ္ဂဇင်းတွင် စာစုများ အဖြစ် ဖော်ပြရေးသားခဲ့လာပါတော့သည်။ ။ အခြားမဂ္ဂဇင်းများ တွင် လည်း စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် ရေးသားပေးပို့ရာ မဂ္ဂဇင်းများမှ အယ်ဒီတာများမှာ သူတို့ အလိုအရပင် မာတိကာ၌ စာတမ်း၊ စာတန်းဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်ကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်စတွင် ကျွန်တော့်ဖခင်ဆရာ သာဓက

ပြောဖူးပါသည်။ ။

“သားရေ - ဆရာကြီး ဝီမိုးနင်းက ပြောဖူးတယ်ကွ၊ မီးခြစ်ကလေး တစ်ဘူးအကြောင်းကိုလည်း ရေးတတ်ရင် ဝတ္ထုဖြစ်တယ်တဲ့ ကွ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ‘စာတမ်း’ ‘စာတန်း’ ဟူ၍ စာလုံးပေါင်းပင်ကွဲပြား နေကြရုံမျှမက စာတန်း၊ စာတမ်းငယ်၊ ရသစာတမ်း စသည် ဖြင့် ပညာရှင်တို့ က အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားနေခဲ့ကြလေရာ ကျွန်တော့် အနေဖြင့်မူ ငယ်စဉ်က အင်္ဂလိပ်လို Essay - အက်ဆေး၊ မြန်မာလို ‘စာစီစာကုံး’ ကို သာ စိတ်ထဲစွဲနေပါတော့သည်။ ။

စောစောက ပြောသလို သက်မဲ့အရာဝတ္ထုကလေးများကို စာဖွဲ့မိရင်း လယ်ယာစီးပွားဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်က ‘ဟိုတစ်စ သည် တစ်စ မောင်ဗလ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မတော်တဆကြုံခဲ့ရသော အနုပညာရှင်များ ၏ လျှပ်တပြက် ပုံရိပ်များကို ရေးနေခဲ့ရာ ‘ဆရာချစ်ဦးညို’ ကလည်း ထိုဂျာနယ်မှာ ပင် ‘အဝိညာဏက’ ဆိုသော သူသုံးဆောင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ အကြောင်း ဓမ္မသံနှော၍ ရေးနေတာ တွေ့ရပါသည်။ ။ နောင်သော် သူကပေါင်းချုပ်ထုတ်ပါသည်။ ။ ဒါကို အားကျသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၏ သက်မဲ့ပစ္စည်းများ စာစုပေါင်းစာချုပ် ထုတ်ရန် စိတ်ကူးရသွားပါသည်။ ။ ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ကျွန်တော်၏ စာစုများ နှင့် ကိုက်ညီစေရန် ‘သက်သက်လွတ်’ ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေးပါသည်။ ။ ‘ဆရာချစ်ဦးညို’ က ပညာရပ်ဘက် အလေးသာပြီး၊ ကျွန်တော်က လူ့သဘာဝဘက် နွယ်နေတာတော့ ကွာပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ထုတ်ဝေသူ ပုံသေမထားပါ။ စာမျိုးစုံရေးသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ စာမူနှင့် ကိုက်ညီသော စာအုပ်တိုက်ကို မိမိစာမူပေးပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်တိုက်စုံပါသည်။ ။ တလောပ ဆရာမမြနှော

င်းညါ၏ ‘စပျစ်ခိုင်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်လက်မှတ်ထိုးပွဲ အင်းဝစာအုပ်တိုက်မှာ ကျင်းပရာ ထုတ်ဝေသူ မပြုံး (ပြုံးစာပေ) က စာအုပ် လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ ‘သက်သက်လွတ်’ စာစုများကို ‘ပြုံး စာပေ’ နှင့် ကိုက်ညီသည် ဟု ယူဆပြီး မပြုံးထံ နောက်နေ့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းမိပါသည်။ ။ မပြုံးကလည်း ကျွန်တော်နှင့် အဆက်အသွယ်မရှိ၍ သာ စာမူမတောင်းခဲ့မိကြောင်း၊ ယခုလို ဖွင့်ပြောလာသဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောပါသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဤ‘သက်သက်လွတ်’ စာမူများ ‘ပြုံးစာပေ’ မှ ထုတ်ဝေရန် ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ။ ပြဿနာကလေးတစ်ခုမှာ စောစောက ပြောသော ‘စာတမ်း’ ‘စာတန်း’ ‘စာတမ်းငယ်’ ဟူသော ဝိဝါဒ ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဦးနှောက်ခြောက်မခံတော့ဘဲ ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသည် ကို အမှတ်တရ သဘောပိုက်ကာ ‘သက်သက်လွတ် အက်ဆေးများ’ ဟု အမည်ပညတ် သမုတ်အပ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ပုံမှန်ဖော်ပြပေးသော ‘မဟေသီ’ မဂ္ဂဇင်း၊ ကြို့ကြားဖော်ပြပေးကြသော စရဏမဂ္ဂဇင်း၊ ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ Health for All မဂ္ဂဇင်း၊ Family မဂ္ဂဇင်းတို့ နှင့် စုပေါင်းထုတ်ဝေပေးသော ‘ပြုံးစာပေ’ တို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။ ‘မန်ကျည်းပင်ပုံပြင်’ကို စတင်ရေးဖြစ်ရန် ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ကွယ်လွန်သူ (အဘွား သို့မဟုတ် မိခင်ကြီး) အားလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

မချင်းမချန် ကျေးဇူးတင်ရပါမူ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီး ပြုကျလဲလျောင်းစေရန် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမ

လိုပင်။ နာဂစ်ကြောင့် မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ ‘ဇာတိ ဇရာ ဗျာတိ မရဏ’
ကိုလူ့ဘဝနှင့် ယှဉ်ပြီး တွေးမိသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ကျန်းမာကြပါစေ

သုမောင်

(၃.၂.၂၀၁၀)

* * *

ကျွန်တော်၏
ကလောင်များ

သုမောင်

ကျွန်တော်၏ ကလောင်များ

“ကျွန်တော်၏ ကလောင်များ ” ဆိုသည် မှာ ယခုနှယ်ခါ လူသုံးများ နေသော ဝေါဟာရဖြစ်သည် ။ “ကလောင်ခွဲ” “ကလောင်ဝှက်” “လျှို့ဝှက်လောင်” စသော မိမိ၏ စာရေးဆရာ အမည်နာမများကို သီးခြားခွဲ၍ ကင်ပွန်းတပ်ဝိသေသပြုခြင်းဟု မဆိုလိုပါပေ။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်မှ စ၍ ခုနှယ်ခါထိ သုံးစွဲနေခဲ့သော ခဲတံ၊ ဖောင်တိန်၊ ဘောပင်စသော စာရေး ကိရိယာများကို ဆိုလိုပါသည် ။ ယင်းစာရေး ကိရိယာများကို ရှေးယခင်ကတော့ “ကလောင်တံ” ဟူ၍ ပင် သုံးနှုန်းခဲ့ပါသည် ။ တကယ်ပင်လည်း ငှက်မွေးထိပ်အရင်းပိုင်းတွင် “ကလောင်တံ” တပ်၍ သုံးစွဲခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ နောက်ပိုင်းတွင် လည်း စာရေးသူတို့ အား “ကလောင်ရှင်” “ကလောင်သမား” ဟု အများက အာလုတ်ပြုခဲ့သည် မှာ ယခုတိုင် ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းကိရိယာအနေနှင့် မူ “ကလောင်တံ” “ဘောပင်” “ဖောင်တိန်” ဟု သီးခြားသတ်သတ် ခေါ်ဆိုကြပါသည် ။ “ကလောင်တံ” ခေတ်ကား ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ခေတ်ကုန်သွားပြီဖြစ်သော “ဖောင်တိန်” မူကား လောကဓမ္မတာအတိုင်း တစ်ပတ်လည်၍ ခုနှယ်ခါ တစ်သစ်ဆန်းလာပြန်တာတွေ့ရပါသည် ။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ (ကျွန်တော် အပါအဝင်) ဖောင်တိန်ကို တကူးတကန့်ပြန်သုံးလာကြပါသည် ။ အထူးသဖြင့် ရုံးပြင်ကနားနှင့် အရေးတကြီးကိစ္စများ တွင် အသုံးပြုကြပါသည် ။ အချို့ကလည်း စတိုင်တစ်မျိုးဖြင့် သုံးပါသည် ။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသားစဉ်ကာလက “ကလောင်တံ” စစ်စစ်ကို သုံး၍ စာရေးဖူးပါသည် ။ ဝါကျများ ရေးလိုက်၊ မင်အိုးတွင် မင်တို့လိုက်နှင့် စာ

ရေးရသည် မှာ အရသာတစ်မျိုး တွေ့ရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ဖောင်တိန်ကို ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝတွင် စတင် သုံးစွဲခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။ ကျောင်းနေစဉ်တွင် မူ “ခွေးတံဆိပ်”ခဲတံကို စတင် သုံးရပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ဖောင်တိန်စ၍ ကိုင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ဖခင်က သူ၏ ပတ်ကားဖောင်တိန်နံပါတ် ၆၁ ကို လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ ။ အကြောင်းထူး တိုက်ဆိုင်မှုရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းကား . . .

၁၉၅၁ - ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော့်အား မွေးဖွားခဲ့ရာ ထိုနှစ်မှာ ပင် ကျွန်တော့်ဖခင် စာရေးဆရာ “သာဓု” သည် သူ၏ “တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို” ဝတ္ထုလုံးချင်းဖြင့် စာပေဗိမာန် စာပေဆုကို ရရှိပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ကိုပင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသုံးပြဌာန်း ခံရပါသည်။ ။ ထိုဆုအတွက် ငွေသားနှင့် အတူ စောစောကပြောသော ပတ်ကား ၆၁ ဖောင်တိန်ကိုလည်း အမှတ်တရ ရရှိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာပေနှင့် ထိုအထိမ်းအမှတ် ဖောင်တိန်သည် ကျွန်တော်၏ “မွေးကံ” နှင့် ဆက်နွှယ်နေသည် ဟု ဖခင်ကြီးက ယူဆသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပင် ကျွန်တော် ၅ တန်းရောက်၍ ဖောင်တိန် စတင်ကိုင်တွယ်ရသောအခါ ထိုဖောင်တိန်ကို မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော့်အား လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ ။

ထိုဖောင်တိန်မှာ အိမ်နှင့် အိုးက စိမ်းပြာရောင်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဖုံးကငွေရောင်နှင့် ချိတ်တံမြားကလေးက ရွှေရောင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း ဖောင်တိန်စ၊ ကိုင်ရသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုဖောင်တိန်ကို အလွန်မက်လှပါသည်။ ။ အများ သူငါကဲ့သို့ ဖောင်တိန် အသစ်စက်စက်လိုချင်ခဲ့သော်လည်း အဖေဖေဖောင်တိန်မှာ အဖိုးတန်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ကြားဖူးနားဝဖြင့် သိနေခဲ့ပါသည်။ ။ ပတ်ကား ၆၁ မို့

ဈေးကြီးကြီး အမျိုးအစားကောင်းကြောင်းမျှသာ သိပါသည်။ စာပေဆု ရသော အထိမ်းအမှတ်ဆိုသော တကယ့်တန်ဖိုးတော့ မသိခဲ့ပါပေ။ သို့သော် ထိုဖောင်တိန်ကို ကျွန်တော့်မှာ ရက်ပိုင်းသာ ကိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ တန်ဖိုးအစစ်အမှန်ကိုရော၊ ငွေကြေးတန်ဖိုးကိုပါ သိထားသော ကျွန်တော့်ကြီးတော်ကြီးက လူမမည်ကျောင်းသားကလေးမျှဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့် ထိုဖောင်တိန် မလိုက်ဖက်တန်ရာဟု အကြောင်းပြကာ ပြန်လည်သိမ်းယူသွားပါသည်။ ။ သူ့မောင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဖခင်အား အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး ကျွန်တော့်ထက် အတန်းလေးတန်းကြီးပြီး စာလည်း ပိုတော်သော ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး “မောင်ဝဏ္ဏ” ကို ပေးအပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။ ထိုကြီးတော်ကြီးက အစ်ကို မောင်ဝဏ္ဏအား အလွန်လည်း ချစ်လေသည်။ ။ ထိုဖောင်တိန် ကိစ္စထိုတွင် နိတ္တိတံပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးပီပီ မစွဲလမ်းခဲ့ပါ။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် “ပိုင်းလော့” ဖောင်တိန်အသစ်တစ်လက် ချက်ချင်းပြန်ဝယ်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကမူ နောက်ပိုင်းတွင် ပိုင်းလော့ဖောင်တိန်ကိုပင် ပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်သွားပါသည်။ ။ အကြောင်းမှ ထိုခေတ်က ကျောင်းသားငယ်များမှာ ဖောင်တိန်ကောင်းမကောင်းကို စားပွဲခုံပေါ် ပစ်ပေါက်စိုက်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သက်သေထူတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မှတ်သလောက်ဆိုရပါမူ ထိုခေတ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဖောင်တိန်အမျိုးမျိုးတွင် “ပိုင်းလော့” ဖောင်တိန်သည် စားပွဲသစ်ပြားပေါ်ပေါက်ချလိုက်ပါက “ဒုတ်” ခနဲ မြည်ကာ ဖင်ကလေး ခါယမ်းနေအောင် စိုက်သွားတတ်ပြီး စာပြန်ရေးသောအခါတွင် လည်း မူလအတိုင်း ချောမွေ့နေပါသည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အဖေလက်ဆောင်ပေးသော စာပေဆုရ ပတ်ကား ၆၀ ကို မေ့လျော့သွားတာ မဆန်းတော့ပါချေ။

ကျွန်တော်သည် သူဌေးသားများ အနေများ သော စိန်ပေါလ်ကျောင်း မှ သူဆင်းရဲသားများ အတက်များ သော နတ်မောက်စက်မှုလက်မှုကျောင်းသို့ မိမိအလိုအရ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုအခါတွင် တော့ ကျွန်တော်သည် “ဝင်စင်” တရုတ်ဖောင်တိန်နှင့် ပေါ်စပြုပြီဖြစ်သော ဘောပင်များကို ဝယ်ယူသုံးစွဲခဲ့ပါသည်။ ။ “ဝင်စင်”တရုတ်ဖောင်တိန်မှာ စက်မှုပုံဆွဲဘာသာရပ်တွင် တစ်ကြောင်းမျဉ်းဆွဲရာ၌ အလွန်သေသပ်လှ ပသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာရေးတော့ ဘောပင်ဖြင့်ပင် ရေးပါသည်။ ။ နတ်မောက်ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဘောလုံးလက်ရွေးစင် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။ အခြားပြေးခုန်ပစ် အားကစားများ ၌ ကား စိတ်မဝင်စားလှပေ။

သို့သော် တစ်နှစ်တွင် တန်းမြင့်ခုန်ပြိုင်ပွဲ၌ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေမကောင်းသဖြင့် “ကျန်စစ်သားအသင်း” အတွက် လူစားဝင်ပြီး ပြိုင်ရာ ပထမရပါသည်။ ။ ထိုအခါ ဆုအဖြစ် မိန်းမကိုင် ပတ်ကား ၄၅ တစ်လက်ချီးမြှင့်ခံရပါသည်။ ။ ပတ်ကားဖောင်တိန်သည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲ တစ်ပတ်လည်၍ ဝင်လာပြန်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုဖောင်တိန်ကိုမသုံးဘဲ ဆုရအထိမ်းအမှတ် သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုဖောင်တိန်ကလေးကား အဖုံးရော အိမ်ပါ နီညိုရောင်ဖြစ်ပြီး တစ်လက်လုံး ပလပ်စတစ်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပတ်ကားမူ မပျက်တာဆိုလို့ ချိတ်မြားကလေးသာ ရွှေ့ရောင်သတ္တုသား ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုကာလမှာ ပင် ကျွန်တော့် ညီမောင်ဉာဏ်ပေါ် (နောင်စာရေးဆရာ မင်းလူ) သည် ရှစ်တန်းအောင်မြင်ပါသည်။ ။ ထိုအခါ အမှတ်တရအဖြစ် ကျွန်တော်သိမ်းထားသော အားကစားဆုရ ပတ်ကား ၄၅ ဖောင်တိန်ကလေးအား ညီငယ်ထံ လက်ဆောင်တစ်ဆင့် ပါးလိုက်ပါသည်။ ။ သည် နေရာမှာ ရယ်စရာကလေးပြောရပါမည်။ တစ်နေ့တွင် “မင်းလူ”သည် မြို့ထဲမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် နောက်ပေါ်

က်တွဲလောင်းခိုရင်း ပြန်လာခဲ့ရာ အနီးရှိ လူငယ်တစ်ယောက်က ထိုပတ်ကားဖောင်တိန်ကို ခါးပိုက်နှိုက် လိုက်လေသည်။ ။ ထိုဖောင်တိန်၏ အဖုံးမှာ အရစ်ဖြင့် ပိတ်ရသည် မဟုတ်ဘဲ သည် အတိုင်း စွပ်၍ ပိတ်ရသည် ဖြစ်လေရာ ခါးပိုက်နှိုက်လက်ထဲသို့ အဖုံးချည်းသက်သက် ပါသွားပါတော့သည်။ ။ ထိုကိစ္စကို “မင်းလူ” ကလည်း သိ လိုက်လေသည်။ ။ ထိုအခါ “မင်းလူ” က အောက်ပါအတိုင်း ခါးပိုက်နှိုက်အား တုံ့ပြန်ပါတော့သည်။ ။

“ဒီမှာ ဘော်ဒါ . အချင်းချင်း မလုပ်ကောင်းပါဘူး။ ငါက နတ်စင်ဘောက်ထော် ရပ်ကွက်က “ခါး” ပါ။ မင်းက ဘယ်အပိုင်းကလဲ။ ဒီတော့ နံဘေးလူမရိပ်မိခင် ငါ့ဖောင်တိန်အဖုံး သူ့နေရာတကျ ပြန်စွပ်ပေးကွာ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဟိုခါးပိုက်နှိုက်ခမျာလည်း “မင်းလူ” အားသူ့လိုပင် ခါးပိုက်နှိုက်ထင်၍ ဖောင်တိန်အဖုံးကို နေရာတကျ အသာအယာ ပြန်စွပ်ပေးသွားလေတော့သည်။ ။

ဪ . . . ထိုစဉ်က “မင်းလူ” မဖြစ်သေးသော “ကိုညဏ်ပေါ်”သည် ပြုံးတုံ့တုံ့စာတွေ ရေးတော့မည့် စာရေးဆရာမင်းလူ၏ အတိတ်နိမိတ် မီးခဲတရဲရဲ အလောင်းအလျာပါပဲဆိုသည် ကို ပြသခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် စာပေနယ်သို့ရောက်သောအခါ ထိပ်တန်းဘောပင်မျိုးစုံကို ကိုင်တွယ်ရပါတော့သည်။ ။ စာရေးဆရာတို့ ဘောပင်မျိုးစုံကို ကိုင်ရသည် ဟု မဆိုလိုပါပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စာရေးဆရာဟူသည် မှာ ကလောင်တံဘောပင် သို့မဟုတ် ထိပ်တန်းတစ်မျိုးတည်းနှင့် စာရွက်တသမတ်တည်းသာ သုံးစွဲချင်ပါမည်။ မိမိ၏ အတွေး၊ အရေးတို့ ကို စဉ်ဆက်မပြတ် အလျဉ်မီစေရန် စာရွက်နှင့် သုံးနေကျကလောင်က အရေးပါလှပါသည်။ ။ သို့သော် ခေတ်အလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသော ကောင်းနိုးရာ ဘောပင်များ နောက်သို့လည်း လိုက်တန်ကလိုက်ရပါသည်။ ။ ဈေးချိုသာမှုပေါ်

မူတည်၍ လည်း သူနှင့် လိုက်ဖက်သော ဘောပင်ကို သုံးစွဲရပြန်ပါသည်။
။ ထို့ကြောင့် ဘောပင်၊ ဖောင်တိန် အမယ်မယ် ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ။
အကောင်းစား “ဘောပင်” “ဖောင်တိန်” မှာ လည်း ဗီရိယံ ရှိနေတတ်ပြန်သည်။ မှာ လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးပို့ကြရာ၌ ကာယကံရှင်မှာ စာရေးဆရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အကောင်းဆုံးအမှတ် တရပစ္စည်းမှာ လည်း “ဖောင်တိန်” နှင့် “ဘောပင်” သာ ဖြစ်နေပါသည်။ ။ စကားမစပ် ပြောရပါလျှင် တလောဆီက ကျွန်တော့်ထံ မင်းလူက တရုတ်နိုင်ငံလုပ် “ဖောင်တိန်” ရွှေရောင်တစ်လက် လက်ဆောင်ပေးပို့ပါသည်။ ။ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ တရုတ်ကုန်တိုက်တစ်ခုတွင် ပြန်လည်ရောင်းချနေသဖြင့် “မင်းလူ” စိတ်ကူးနှင့် မှတ်ဉာဏ် သတိတရရှိမှုကို ချီးကျူးအသိအမှတ်ပြုရပြန်ပါသည်။ ။

သည် လိုနှင့် “ကလောင်တံ” သံသရာထဲ ဝဲလယ်နေခဲ့ရာမှ မှတ်မှတ် ရရပင် “ပတ်ကား” အမျိုးအစား ကလောင်တံတစ်ချောင်း ကျွန်တော့်စာပေဘဝထဲ ပြန်ဝင်လာပြန်ပါသည်။ ။ ဖခင် “ဆရာသာဓု” ၏ ပတ်ကား ဘောပင် ပင်ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ။

ဤသို့ တစ်ပတ်လည် ဆက်နွယ်မိပါသည်။ ။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်ပါသည်။ ။ စာရေးဆရာကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ ငွေကြေးမန စိန်ရွှေဥစ္စာ တိုက်တာ ခမ်းနားမြောက်မြားစွာ မထားရစ်နိုင်ရှာခဲ့ပါ။ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်အနေနှင့် မူ ခြံမြေအနည်းငယ် ကျန်ရစ်ပါသည်။ ။ ဆိုကြပါစို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပညာမွေ့ချန်ထားရစ်ပါသည်။ ။ ပစ္စည်းအမွေလည်း ကျွန်တော်တို့ မလိုအပ်ပါပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက်မူ ပစ္စည်းအမွေအချို့ကို မက်မက်မောမော ရှိခဲ့တာ အမှန်ဟု ဝန်ခံ

ရပါမည်။ ကျွန်တော့်လက်ပေါ် ကွယ်လွန်သောကြောင့် ဖခင်ကြီးထံမှ ကျွန်တော် တရားဝင် အမွေပစ္စည်းသုံးခု တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။ နားကြပ် ကိရိယာ၊ စိန်ပေါက်ကြယ်သီးနှင့် ပတ်ကားဘောပင်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နားလေးပါသည်။ လည်ကတုံးရှုပ် အမြဲဝတ်ပါ သည်။ အဖေ့နောက်ဆုံးအချိန်များမှာ ရေးခဲ့သော ဘောပင်ဖြင့် ကျွန် တော်က ထိုအချိန်ကမှ စပြီး စာရေးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးရပါသည်။ အ ဖေကလည်း ထိုပစ္စည်းသုံးမည်ကို လိုလိုလားလား အမွေပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် “သုမောင်” ကလည်း အဖေကွယ်လွန်ချိန်မှ စ၍ စာပေများကို “သာဓု” ၏ ပတ်ကားဘောပင်ဖြင့်သာ ရေးခဲ့ပါတော့သည်။ သဘောမှာ “သာဓု” ၏ ဘောပင်ဖြင့် “သုမောင်” ၏ “စာပေ” များကို ဖန်တီးခြင်းပင် ။ မည်သူက မည်သို့ပင် အထင်ရှိစေကာမူ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မူ ထိုကိစ္စ မှာ စာရေးတိုင်း အရသာတစ်မျိုး ရှိခဲ့ပါသည်။ အရပ်စကားဇာတ်စကား ဆိုရပါမူ “နတ်စီး” သည် ဟု သုံးသပ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် တစ်နေ့သောအခါတွင် “သုမောင်” တယုတယ ကိုင်တွယ် နေသော “သာဓု” ဘောပင်သည် မတော်တဆပျောက်ရှုသွားပါတော့သ ည်။ လမ်းထွက်လျှင် အိတ်ထဲ ဘောပင် စသည် ထည့်မသွားတတ်သော အကျင့်ကြောင့် တစ်ခါတွင် အမှတ်မဲ့ဆိုသလို ထိုဘောပင်ကို အင်္ကျီအိတ် ထဲ ချိတ်သွားမိရာက တစ်နေရာရာမှာ သတိမေ့ကျန် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အတွက် ရေးကြီးခွင်ကျယ် မဟာပျောက်ဆုံးမှုကြီးဟု ဆိုရပါတော့မည်။ အကြောင်းကား ထိုဘောပင်သည် သာမန်ကာလျှံကာ မဟုတ်ပါ။ ပတ်ကားဘော ပင်ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာကြီး“သာဓု၏ နောက်ဆုံးလက်ရေး”ကို ဖော် ကျူးသွားသော “ကလောင်တံ” ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဖခင် ၏ အမွေအနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးရိုးအမွေမဟုတ် စာပေအမွေ၊ စာရေးဆ

ရာကြီးက စာရေးဆရာငယ်အား ပေးအပ်ခဲ့သော စာပေဖန်တီးဖို့ ရာ “ကလောင်အမွေ” ဖြစ်ပါသည်။ ။ ခုတော့ ဆရာ “သာဓု”၏ ကလောင်မှာ ဆရာ“သုမောင်”ကြောင့် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရလေပြီ။

ရောက်တတ်ရာရာ နေရာများ သို့ ကျွန်တော် အလီလီ ရှာဖွေပါသေးသည်။ ။ သို့သော် “သာဓု” ဘောပင်ကား စုပ်စမြုပ်စ ပြန်မရတော့ပါပေ။ နောက်ဆုံးခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသောအခါ နှမြောတသစ္စာဖြင့်ပင် ထိုအကြောင်းကို “ကလောင်တံ” လွှမ်းချင်း စာတစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးထုတ်ဖွင့်အန်လိုက်ရပါတော့သည်။ ။ ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော်ဝန်ခံရင်း ဘဝတစ်ပါးမှ ဖခင်ကြီးအား ဝန်ချတောင်းပန်ရပါတော့သည်။ ။ ခံစားချက် ပြည့်ဝသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ “သာဓုဘောပင်” ဟု အမည်ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သော ထိုစာစုကလေးကို ဖတ်ရသူအပေါင်းက နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာခံစားကြရကြောင်း ပြန်လည်ကြားသိရပါသည်။ ။ ကျွန်တော့မှာ လည်း ဝီတိနှင့် ယှဉ်၍ မျက်ရည်လည်ရပြန်ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်ကာလမှာ ပင် အောက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ။

တစ်ခုကား အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အခြေချနေထိုင်နေသော အမေစာရေး ဆရာမကြီး (ဒေါ်) ပတ္တမြားခင်ထံမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင်နှင့် လက်ဆောင်ဗူးတစ်ဗူး ရောက်ရှိလာခြင်းပင်။ စာပါအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော်၏ စာစုကို ဖတ်ရသောကြောင့် သူ့မှာ ခံစားချက်နှင့် အတူ ဝီတိဖြစ်ရပါကြောင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာရပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာသာဓုကိုယ်စား သူ့အား ကျွန်တော်က စာပေမိခင်အဖြစ် သဘောပိုက်စေလိုကြောင်းနှင့် ထိုအတွက် ကျွန်တော်စာပေများ ရေးသားနိုင်ရန် ပတ်ကားဘောပင် တစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပါးလိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပူးတွဲပါ လက်ဆောင်ဗူးကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအ

ခါ တစ်လက်လုံးရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ပတ်ကားဘောပင်တစ်ချောင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သည် မှ တွင် “စာပေစိတ်” နှင့် “မိခင်စိတ်” တို့ ၏ သဘောသရုပ်မှန်ကို ကျွန်တော်ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးသွားရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိလာသော အကြောင်းကြားမှု တစ်ခုကြောင့် လည်း ဝမ်းနည်းအားငယ်ရပုံလေး ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ယင်းသည် ကား . . .

ကျွန်တော်၏ “သာဓုဘောပင်” စပ်စုပါ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာထံ သို့ ပြင်ပမှာ ပင် အခြေချနေထိုင်သော ခရီးသွားဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာစုနှင့် ပင် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူသည် လည်း ကျွန်တော့်စာမူနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရှာပါသည်။ သို့သော် သူက အယ်ဒီတာထံ ဆက်သွယ်၍ ကျွန်တော့်ထံ အကြောင်းကြားခိုင်းပုံမှာ . . .

“ဆရာသုမောင်ကို ပြောပေးပါ။ ဒါလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ဒီမှာ ဆိုရင် ပတ်ကားဘောပင်တွေ အလွန်ပေါ့ပါတယ်။ ဘာအရောင်ဘယ်နှဒါဇင်လိုသလဲ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကံကောင်းသွားပါသည်။ ဖုန်းလက်ခံသူ အယ်ဒီတာက နားလည်မှုရှိစွာ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်စကားဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ လည်း ရိုးရိုးကြီးပင် စာနာစိတ်ဖြင့် ဆက်သွယ်လာခြင်းဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါသည်။

သုမောင်

(၁၃-၃-၂၀၀၉၊ ၅၈ - နှစ်မြောက်မွေးနေ့)

(၂၀၀၉၊ ဇွန်၊ မဟေသီ)

* * *